

ἽΟ ἀφορδακός βουρβουλακῆ ἔς τὸ γόλυθο (ἀφορδακός=βάτραχος, γόλυθος=λάκκος μέγας με νερό). 3) Βουρβουλακιάζω 1, ὁ ἰδ., Ρόδ.: Βουρβουλ-λακῆ ἡ κοιλιά μου.

βουρβουλᾶς ὁ, Ἰκαρ. βουρβουλ-λᾶς Κύπρ. βουρβουλ-λᾶος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

Λεῖμαξ, κοχλίας γυμνός ζῶν ἐν ὕδασι ἢ ὑγροῖς τόποις.

βουρβουλᾶ ἡ, Ἡπ. κ. ἄ.—Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούρβουλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

1) Τὸ φυτὸν κράταιγος ἢ πυράκανθα (crataegus pyracantha) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae). 2) Τὸ φυτὸν ράμνος ἢ εὐθραυστος (rhamnus frangula) τῆς τάξεως τῶν ραμνωδῶν (rhamnaceae). [**]

βουρβουλεῖο τό, Θράκ. (Σηλυβρ.) βουρβουλεῖον Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - εἰό.

Μέγα πλῆθος (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ θορύβου, τῆς βοῆς) ἐνθ' ἄν.: Βουρβουλεῖον πέριδικες Ρόδ. Βουρβουλεῖον μικροί.

βουρβουλήθρα ἡ, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βουρβουλῶ, δι' ὃ πβ. βουρβουλίζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆθρα.

1) Φυσαλὶς κοχλάζοντος ὕδατος ἐνθ' ἄν.: Τὸ νερὸ κάνει βουρβουλήθρες Κίτ. Μάν. Συνών. μπουρδουλήθρα.

2) Μεταφ. λόγος στομφώδης καὶ κενὸς ἐννοίας Λεξ. Δημητρ.

βουρβούλης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ῆς.

Ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου καταρρέουν αἱ βλένναι τῆς ρινός, ὁ κορυζῶν. Συνών. βουρβούλακας, βουρβουλιάρης, μύξης, μυξιάρης.

βουρβουλητό τό, ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 45.

Ἐκ τοῦ ρ. βουρβουλῶ, δι' ὃ ἰδ. βουρβουλίζω.

Βορβορυγμός, κοχλασμός, θόρυβος ὕδατος: Τὰ βουρβουλητὰ τοῦ ποταμοῦ.

βουρβουλᾶ ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ᾶς.

Πλῆθος, ἀφθονία, πλησμονὴ πραγμάτων.

βουρβουλιάζω Θεσσ. (Μαγνησ.) βουρβουλιάζω Ρόδ. (Σάλακ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβουλιά.

1) Εἶμαι πλήρης πραγμάτων τινος Ρόδ. (Σάλακ.): Ἐβουρβουλιάξεν ὁ τόπος τὰς πέριδικες. 2) Βουρβουλακιάζω 2, ὁ ἰδ., Θεσσ. (Μαγνησ.): Ἐς τὸ τυρὶ βουρβουλιάζουν τὰ σκουλήκια.

βουρβουλαίνω Πελοπν. (Μεσσ.) βουρβουλαίνου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα.

1) Ἀναβλύζω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Βουρβουλαίνει τὸ λάδι ἀπὸ τὸ δεινὸν Κίτ. Μάν. 2) Παράγω φυσαλίδας Πελοπν. (Μεσσ.): Ἐπεσε κατὶ ἔς τὸ νερὸ καὶ βουρβουλαίνει.

βουρβουλιανός ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ιανός.

1) Τὸ ἔντομον χρυσοκάνθαρος (ὅπερ χρησιμοποιούμενον ὡς παίγνιον παράγει θόρυβον). Συνών. βαβούλα (1) 1, βούρβουλος. 2) Ἐπιθετικ., πράσινος: Βουρβουλιανὸ βρακί.

βουρβουλιάρης ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ιάρης.

Βουρβούλης, ὁ ἰδ.

βουρβουλίζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κρήτ. Προπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουρβούλα.

1) Ἀναβλύζω, ἀναβρύω μετὰ τινος φλοίσβου Κρήτ. Προπ. β) Μετβ. μαγειρεύω (ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ κοχλάζοντος ὕδατος κατὰ τὴν βράσιν) Κρήτ.: Ἐβουρβούλισα ὄγρ. τρεῖς πατάτες νὰ φάμε. 2) Βρίθω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.): Βουρβουλίζω μέσ' ἔς τὴν ψεῖρα.

βούρβουλο τό, Ἡπ. βούρβουλου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βράβυλον = εἶδος ἀγρίου δαμασκηνου. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Ὁρολογ. Δημῶδ. 7. [**]

ἽΟ καρπὸς τῆς βουρβουλιᾶς.

βούρβουλος ὁ, Σίφν.

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβουλιανός 1, ὁ ἰδ.

βουρβούνα ἡ, Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Στρομβὸς παιδιᾶς. Συνών. βουρβούρα 2, βουρβούρι, βουρβούρω, βουρβούτι, σβούρα.

βουρβούρα ἡ, Θεσσ. Κρήτ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Θόρυβος ἐκ τῆς κινήσεως πραγμάτων τινος παραγόμενος Θεσσ. β) Θόρυβος γενικῶς Κρήτ.: Πρᾶμα διδορεῖς νὰ κάνης μετὰ τὴν βουρβούρα. Ν' ἀφήσης τὴν βουρβούρα καὶ νὰ κάνης τὴν δουλειά σου. 2) Βουρβούνα, ὁ ἰδ., Θεσσ.

βουρβούρι τό, ἀμαρτ. βουρβούρ' Θράκ. (Σουφλ.)

Λέξις πεποιημένη.

βουρβούνα, ὁ ἰδ.

βουρβουρίζω, ἰδ. βουρβουρεύω.

βουρβουρεύω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλιπούπ.) Θράκ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) κ. ἄ. βουρβουρεύου Θεσσ. (Ζαγόρ.) Τὸ μεσν. βουρβουρεύω, ὁ ἐκ τοῦ παλαιοῦ παρ' Ἡσυχίω βορβορεύω.

1) Παράγω βορβορυγμοὺς Α.Ρουμελ. (Σωζόπ. Φιλιπούπ.) Θράκ. κ. ἄ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρβουλακιάζω 1.

β) Θορυβῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) Κρήτ. κ. ἄ.: Εἶδά' χει κι ὅλο βουρβουρεύει; Κρήτ. Συνών. βαρβαταρίζω.

γ) Φωνάζω Κρήτ.: Βουρβουρεύεις, δὲ βουρβουρεύεις, δὲ σοὺ δίδω πρᾶμα. 2) Ἀφθονῶ Θεσσ. (Ζαγόρ.) Πόντ. (Κερασ.) ἽΗ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,11 g (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «ὁ κόρφος τοῦ βουρβούρου ψεῖρας ἀμυγδαλάτας». Συνών. ἰδ. ἐν λ. βουρβουλακιάζω 2.

βουρβούρω ἡ, Ἡπ.

Λέξις πεποιημένη.

Βουρβούνα, ὁ ἰδ.

